

Cavitat *f.*

Alba Ramió i Güell

FITXA ARTÍSTICA

AUTORÍA I INTERPRETACIÓ: ALBA RAMIÓ I GÜELL

ACOMPANYAMENT DRAMATÚRGIC: ANDREA PELLEJERO

ACOMPANYAMENT COREOGRÀFIC: MARIA JURADO

ESPAI SONOR: POL JUBANY ITXART

DISSENY DE LLUMS: GABRIELA BIANCHIF

VESTUARI: MARTA LOFI

PRODUCCIÓ EXECUTIVA: MARA MASO

FOTO: HELENA ROIG

SUPORTS, COPRODUCCIONS

La fàbrica de creació de les arts en viu L'Estruch (CAT), La fàbrica de creació, investigació, entrenament, assaig i formació continuada La Central del Circ (CAT), La fàbrica de les Arts Roca Umbert (CAT), L'espai de creació Artesorio 147, L'espai de creació Arts Printing House (LT), Espai de investigació Nau Ivanow (CAT), Centre de creació d'arts escèniques el Canal (CAT), Centre de Creació d'arts escèniques Can Gassol (CAT), Subvenció de l' ICEC i Beca de l'OSCI (CAT).

Cavitat f. és una peça escènica immersiva que explora la mobilitat del dolor. Proposa un espai de mediació escènica que busca invocar-lo i habitar-lo en un lloc compartit amb el públic. La peça activa una percepció comuna i s'articula com un espai de ressonància i afectació, on les cavitats —físiques, emocionals i simbòliques— poden emergir, ser escoltades i experimentades. Des d'aquesta mobilitat, interroga la propietat del dolor, la seva herència i la seva relació amb la identitat, tot investigant com es transmet, es percep i es transforma.

TEMÀTICA DEL PROJECTE

De qui és el dolor? Té propietat? A qui pertany? Què en fem del dolor que es genera en una sala? Si en sortim, es queda allà? Té memòria? És polític? Qui el provoca? Pot ser col·lectiu? Es comparteix? I si es comparteix, es minimitza o es multiplica? Pot ser heretat? Transmès? Es mou? Té un passat? Una tècnica? Una escola? S'entrena? T'entreté? Es pot sentir el dolor d'un altre? Pot definir qui som? I si desapareix, desapareix també una part de nosaltres? El dolor pot ser motor, pot mobilitzar?

Cavitat *f.* és una peça en procés de creació que explora la mobilitat del dolor. No busca definir-lo, sinó observar com circula i, a través d'aquest moviment, interrogar la seva propietat, la seva herència i la seva relació amb la identitat. La peça investiga com el dolor es transmet, es percep, s'habita i es transforma.

Què mobilitza el dolor? Pensar-lo en termes de mobilitat implica observar-ne els trajectes i els bucles: com es desplaça entre cossos i espais, què el reactiva, com torna a aparèixer en altres temps i formes. El dolor pot aturar-se? Es pot interrompre el seu moviment?

Aquesta perspectiva trenca amb la idea del dolor com una experiència privada i immòbil, i el situa en un pla relacional i compartit. El dolor es mou cap endins —ocupant cavitats físiques i emocionals—, però també cap enfora, quan ressona, quan es fa visible, audible o col·lectiu. No és estable: s'intensifica, es dissipa, canvia de forma, reapareix en altres contextos i fins i tot en altres persones.

L'objectiu és invocar-lo i fer-lo habitable en un espai compartit amb el públic. Cavitat *f.* proposa activar una percepció comuna des d'una perspectiva corporal i feminista. La peça s'articula com un espai de ressonància i afectació on les cavitats —físiques, emocionals i simbòliques— poden emergir, ser escoltades i experimentades.

Segons el Diccionari de la Llengua Catalana, una cavitat és un “espai buit a l'interior d'un cos”. Aquí, però, aquest buit no és absència, sinó lloc de memòria i agitació. És un espai on el dolor pot emergir, circular i ser escoltat. La “f” del títol remarca la perspectiva transfeminista, posant en relleu tots aquells cossos —femenins i dissidents— que al llarg de la història han sostingut i canalitzat el dolor.

INTENCIÓ

Cavitat *f.* neix d'una necessitat personal i artística de revisar el meu vincle amb el dolor. El dolor ha estat i és un tema present en diversos processos, tant en projectes d'investigació com en dispositius de mediació, però amb aquesta peça la recerca es trasllada plenament a l'escena. No es tracta d'una lluita, ni d'una superació, ni d'una batalla: la meva intenció és invocar-lo, donar-li espai, connectar-m'hi i observar com es mou. Escullo relacionar-me amb el dolor des de l'escena, sabent que aquesta exposició serà compartida i ressonarà en els altres. Ningú m'ha ensenyat a conviure amb el dolor; amb aquesta peça obro un espai per fer-ho, amb risc i vulnerabilitat, sense amagar-ne les contradiccions.

El projecte s'articula des de dos llocs propis: d'una banda, l'arrel històrica i la conceptualització de les arts del circ; de l'altra, la relació amb el cos de la mare, entès com a espai d'origen, influència i transmissió. Tots dos són espais d'herència, i també de dolor.

Hi ha tres eixos principals des d'on escarbo i que mobilitzen aquesta creació:

1. El circ

Quan vaig decidir fer del circ la meva professió, era la primera vegada que decidia sobre el meu dolor. Per això Cavitat *f.* és una peça que només pot ser plantejada des del circ, encara que no sempre sigui identificada com a tal. Pensar en circ és entrenar, però també és crear. La peça s'articula al voltant d'una revisió crítica de l'herència circense, que esdevé un dels motors fonamentals del projecte.

Treballo amb un cos de circ —un cos que ja parla del dolor— i el poso en escena per preguntar-me: quin és el dolor físic i estructural que implica la pràctica dels equilibris acrobàtics? Què queda inscrit després d'anys de repetició? Què vaig assumir en decidir fer del circ la meva professió? Quina és l'herència que aquest art ens transmet, i què en fem? I sobretot, què significa assumir el dolor com a entreteniment?

Cavitat *f.* no vol reproduir formes reconeixibles ni adherir-se a l'estètica reiterada del circ. Em situo en una zona de risc: assumir el circ com a herència, però no com a forma. Si aquest procés em porta fora del circ, també hi estic disposada.

2. La relació maternofilial

Un altre eix essencial és la relació maternofilial, una inquietud que m'acompanya des de fa temps amb la voluntat d'entendre com es transmet i es mobilitza el dolor. Com es trasllada la memòria encarnada d'un cos a un altre? Què passa si aquesta memòria conté dolor? Podem parlar d'una herència del dolor entre mare i filla?

Cavitat f. explora aquesta transmissió: de com la càrrega d'un cos —el de la mare— pot traspasar-se a un altre —el de la filla. El cos de la filla esdevé cavitat vulnerable, canal i espai de trànsit, penetrat per la presència materna fins a diluir-ne l'autonomia. La mare, sovint primera alteritat amb qui convivim, és també espai d'influència, d'herència i de dolor. Aquesta transmissió obre preguntes sobre identitat i desaparició: si el dolor desapareix, jo també desaparec darrere d'ell? El dolor és motor de vida?

En aquest terreny em poso en risc: invocar el dolor, exposar-lo i fins i tot provocar-lo. Sempre he tingut por a ser “mala persona”, perquè la mala persona és la que genera i emet dolor. Paradoxalment, en aquesta peça assumiré aquest lloc incòmode. Però és precisament aquí on puc revisar el vincle amb el dolor i obrir-lo a l'experiència compartida.

3. La mediació escènica

La peça es construeix des d'una mirada de mediació escènica que entén l'escena com un espai compartit i no de simple exhibició. Una situació oberta que convida a una relació sensible entre intèrpret i espectadori, que apela a la percepció i a l'escolta. La presència del públic no depèn d'una interacció directa, sinó d'una ressonància afectiva que converteix la sala en un espai segur i comú.

La mediació no és un afegit, sinó una condició escènica que estructura la proposta i obre la porta a una experiència col·lectiva, viva i única en cada funció.

Entenc la creació com un exercici d'humilitat: sortir del centre, posar-me a disposició de la peça, traspasar els meus desitjos i egos. No és un solo, ni un lloc per reafirmar-me; és un espai per deixar que la peça parli amb autonomia pròpia.

FORMAT, RECURSOS, LENGUATGE I PÚBLIC

Format escènic:

Cavitat f. és una peça de petit format amb una disposició immersiva del públic. L'espai escènic se situa al centre i el públic l'envolta completament. Aquesta configuració rectangular de 360° permet fugir de la frontalitat, que sovint separa, aïlla i transforma el cos en símbol. Aquí, en canvi, el públic acompanya el cos que es mou: l'observa de prop, des de diferents perspectives, i participa d'una relació directa, íntima i compartida.

Aquesta proximitat activa tant el cos com la mirada de qui observa. No es tracta de representar res, sinó de ser-hi. El cos no simbolitza; es mostra en presència, disponibilitat i escolta. La relació amb el públic es construeix des del fet d'estar juntes, compartint la mateixa cavitat escènica. El circ, com a referent formal, dona sentit a la disposició escènica, homenatjant la configuració clàssica que històricament ha utilitzat.

Recursos escènics:

Cos: El cos és el principal vehicle d'expressió i transmissió. Un cos arxiu, entrenat i acrobàtic, que habita el dolor sense dramatitzar-lo, mantenint-se en acció i en relació constant amb els cossos que l'observen.

Dramatúrgia del so: El so és una extensió del cos i una manera de materialitzar el dolor. La peça parteix del silenci, activant la percepció auditiva i fent emergir sons que, potser, ja hi eren. El disseny sonor es construeix des de la proximitat i la percepció sensorial, treballant amb l'amplificació subtil del propi cos fins a fer-lo tangible, gairebé físic. Aquest so, de vegades imperceptible, revela cavitats que sovint semblen silenciades. **No acompanya:** actua en horitzontalitat, es relaciona, respon i modifica la presència escènica. Esdevé la personificació del dolor: s'externalitza, s'identifica i s'ubica, obrint la porta per relacionar-nos-hi.

Dramatúrgia de la llum: Partim d'una il·luminació neta i realista que mostra el cos tal com és. A mesura que avança la peça, la llum es transforma i ens guia cap a un espai més interior i abstracte: de la llum a la foscor, de l'evidència a l'ambigüitat. Aquesta transició ens convida a habitar una cavitat escènica on la percepció es modifica: la mirada del públic canvia, i amb ella, la manera com es veu el cos. El cos no es transforma, però la seva percepció sí; la llum altera la relació entre el cos i qui l'observa. A través de dissociacions, deformacions i estructures, el dolor es manifesta en diferents capes sensorials i emocionals, tal com ho fa també fora de l'escena.

Llenguatge escènic

El llenguatge de Cavitat f. fuig de la teatralitat convencional. No hi ha personatge ni representació. No ens endinsem en un univers escenografiat, simbòlic o narratiu: el vestuari, l'escena i el moviment parteixen del cos real i concret.

La peça proposa un viatge íntim, en què la mirada del públic es transforma a mesura que evoluciona el que veu i el que sent. La meva presència es modifica, però no deixo de ser jo. La transformació passa per la relació: com em miren i com miro. És un treball performatiu basat en la presència, la disponibilitat i la resistència. Un cos que es mostra tal com és i que, sense deixar de ser ell mateix, s'obre a altres capes de significat a través del temps, la llum, el so i la mirada compartida.

És un viatge del real al fantàstic, del tangible a l'abstracte, del concret a l'imaginari. L'objectiu és permetre que el cos, el so i la llum construeixin un paisatge escènic sensible i proper, on el dolor pugui ser invocat, reconegut i compartit.

Públic

Cavitat f. s'adreça a un públic interessat en les arts vives, la dansa i el circ contemporani, però també a aquelles persones que busquen una experiència escènica íntima i propera, més enllà dels formats convencionals. La disposició immersiva i la proximitat amb el cos en escena conviden a una recepció activa i sensible: deixar-se afectar i compartir un espai de ressonància col·lectiva. La peça també aposta per generar contextos de mediació, trobada i diàleg amb la comunitat.

TRAJECTÒRIA DE L'ARTISTA

Soc l'Alba Ramió i Güell, artista de circ i d'arts vives, investigadora i mediatra.

Treballo des de la intersecció d'aquestes disciplines, entesa com un espai de risc: polimorf, fràgil i disruptiu. Un lloc sense nom, incòmode i necessari, des d'on entenc el món. Des d'aquest lloc, desenvolupo projectes de creació escènica, recerca i pensament crític, mediació artística, acció pedagògica, facilitació de grups, així com mentoratges, assessoraments i mirades externes. Tot el meu treball s'articula des d'una pràctica situada i parcial, que col·loca les cures al centre i està travessat per la teoria queer.

L'any 2013 vaig acabar els estudis universitaris d'Educació Social a la Universitat de Barcelona i, mentre continuava treballant en l'àmbit social, vaig decidir obrir una porta completament nova al món del circ. L'any 2016 vaig completar la Formació de Circ a l'Escola Rogelio Rivel de Barcelona, especialitzant-me en equilibris acrobàtics en col·lectiu. Vaig sortir de l'escola creant una companyia de circ d'equilibris acrobàtics (Cía Capes) i amb l'anhel de continuar dedicant temps a la formació com a artista de circ.

M'he format entre França, Estocolm i Catalunya amb referents com Fernando Jorge Melki, Mahmoud Louertani, Hamza Benlabied, Claude Victoria i Alexander Gavrilov. L'any 2018 vaig tornar a la pedagogia, aquesta vegada amb el circ, en la Formació de Circ Social a l'Ateneu Popular de Nou Barris de Barcelona. Cada cop més avesada als processos creatius i a la mediació artística, vaig començar a formar part de la comissió de mediació de la Fàbrica de Creació La Central del Circ de Barcelona, amb la qual desenvolupo material pedagògic i projectes de mediació artística per a artistes, comunitats educatives i altres col·lectius diversos.

L'any 2024 vaig cursar els estudis de Mediació, Art i Cultura a l'Escola Massana de Barcelona. Actualment, participo en projectes de mediació artística, d'investigació i de creació, com ara: Paradoxa Circsense (estudi sobre el dolor i el plaer al circ), Improportes (la improvisació amb equilibris acrobàtics) o Tarot i circ (cartes associatives). L'any 2018 vaig cofundar la companyia internacional de circ (equilibris acrobàtics) no mixta de dones i persones trans, Ino Kollektiv, amb la qual treballo des de fa més de sis anys.

Sempre m'ha atret l'estudi del moviment, la dansa, la performance i la veu. Des de fa més de 10 anys soc autodidacta en la matèria, formant-me amb professionals com Mal Pelo, Nihan Devecioğlu, Andres Corchero, Nadia Breugré, Thomas Hauert, David Zambrano, Semolina Tomik o Julyen Hamilton. Actualment, participo en projectes de creació i investigació escènica centrats tant en el circ com en les arts vives i el moviment. El projecte escènic més recent, en procés i d'autoria pròpia, és Cavitat *f*.

TRAJECTÒRIA ARTÍSTICA DELS PROFESSIONALS QUE FORMEN PART DEL PROJECTE

ANDREA PELLEJERO - ACOMPANYAMENT DRAMATÚRGIC

Graduada en l'itinerari de visual de l'Institut del Teatre, Andrea Pellejero ha desenvolupat una trajectòria centrada en la creació col·lectiva i l'experimentació escènica. És cofundadora de Las Huecas i de la companyia Monte Isla, amb les quals ha creat peces com Projecte92, Algo de amor o Un cuerpo sin talento. També ha impulsat iniciatives com el festival Això al poble no li agradarà i ha treballat com a directora i acompanyant artística. Treballa des d'una visió crítica i territorial del fet escènic, reivindicant la teatralitat com una pràctica artesanal i descentralitzada.

POL JUBANY ITXART - ESPAI SONOR

Músic i compositor del Maresme, Pol Jubany treballa des de la música com a llenguatge dramàtic per a les arts vives. Ha format part de diverses formacions musicals i ha compost bandes sonores per a nombrosos espectacles de circ i escena contemporània a escala europea. El seu treball sonor explora la capacitat de la música per activar la narrativa, generar atmosferes i alterar la percepció del públic.

MARIA JURADO – ACOMPANYAMENT COREOGRÀFIC

Ballarina i coreògrafa murciana graduada en Coreografia per l'Institut del Teatre de Barcelona (2021). El seu treball investiga la incomoditat com a motor creatiu, tot traslladant-la a escena mitjançant formats experimentals i multidisciplinaris. Ha creat peces com Singulatitana (2019), Metáforas nocturnas (2020) i Black Sun (2021), aquesta última guardonada amb el Premi de Dansa de l'Institut del Teatre. Ha col·laborat amb creadores com Mabel Olea i Cuqui Jerez, i ha format part de la Cía. Paradiso 99.

GABRIELA BIANCHIF - DISSENY DE LLUMS

Graduada en luminotècnia a l'Institut del Teatre i formada prèviament en arts circenses a El Circo del Mundo Xile, desenvolupa la seva feina des de Barcelona. Ha creat dissenys de llum per a dansa contemporània, noves dramatúrgies i nou circ, buscant sempre el diàleg entre la llum i el cos en moviment per construir una dramatúrgia visual pròpia. Ha col·laborat amb nombroses companyies i creadores —com Lali Ayguadé Company, La Súbita, Monte Isla, Laia Santanach o Ça Marche— i continua activa en diversos projectes. El seu treball s'ha presentat en espais com el Mercat de les Flors, el Teatre Lliure, la Sala Beckett, Matadero Madrid o el Teatre Arriaga, així com en escenaris internacionals a París, Estocolm, Hèlsinki, Istanbul i Tolosa. També ha participat en festivals com Temporada Alta, el Grec, Les Hivernales d'Avignon o el Kalamata Dance Festival. Continúa expandint la seva pràctica a través de col·laboracions nacionals i internacionals.

MARTA LOFI – DISSENY I CONFECIÓ DE VESTUARI

Artista visual i artesana tèxtil de Reus, 1991. Treballa des de la serigrafia i el tèxtil combinant-los en instal·lacions escèniques i disseny de vestuari amb una mirada escultòrica i gràfica. La seva pràctica transita entre les arts visuals i les arts en viu, entenent l'escenografia i el vestuari com a espais expressius autònoms. Formada a Belles Arts i l'Institut del Teatre, actualment col·labora amb el col·lectiu URATI LAB i forma part del taller La Roda, espai de creació gràfica i tèxtil.

MARA MASO - PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Llicenciada en Economia a la Universitat Ca' Foscari de Venècia, Màster en Gestió d'Empreses i Institucions Culturals a la Universitat de Barcelona, des del 2011 treballa en el sector cultural, començant amb la gestió de projectes europeus. Des setembre 2019 a desembre 2020 va col·laborar amb la productora Elclimamola, en la difusió europea dels seus projectes i el seguiment d'artistes emergents. Des de abril 2022 en la producció de la cia Anna Confetti, Vivian Friedrich i Àngel Duran Performing Arts Setembre-Desembre 2023 en el Núria de Olot. Relacions internacionals en Mostra D'igualada 2024. En 2025 comença col·laboració amb Àngeles Gordillo i Alba Ramió Güell

CALENDARI DE CREACIÓ

Primera fase:

Recerca fonamental per a la creació MARÇ-JUNY 2025

MARÇ: 1 SETMANA: del 24 al 28 de Març - ESTRUCH
ABRIL: 1 SETMANA: del 28 al 2 de Maig - ROCA UMBERT
MAIG: 1 SETMANA: del 5 al 9 de Maig - ARTESORIO 147
MAIG: 1 SETMANA: del 26 al 30 de Maig - LA CENTRAL DEL CIRC
JUNY: 1 SETMANA: del 16 al 20 de Juny - LA CENTRAL DEL CIRC

Segona fase:

Desenvolupament de l'escriptura i profundització en la proposta artística SETEMBRE-DESEMBRE 2025

SETEMBRE: 1 SETMANA: del 15 al 19 de Setembre - LA CENTRAL DEL CIRC
OCTUBRE: 1 SETMANA: del 27 al 31 d'Octubre - AIGUAFREDA
NOVEMBRE: 2 SETMANES: del 10 al 23 de Novembre- ROCA UMBERT
DESEMBRE: 1 SETMANA: del 8 al 12 de Desembre - AIGUAFREDA
DESEMBRE: 1 SETMANA: del 15 al 21 de Desembre - NAU INVANOW

Tercera fase:

Treball de llums, tècnica i perfeccionament GENER - JUNY 2026

GENER: 1 SETMANA: del 26 a l'1 de Febrer - ROCA UMBERT
FEBRER: 1 SETMANA: del 2 al 8 de Febrer - ROCA UMBERT
FEBRER: 1 SETMANA: del 9 al 15 de Febrer - CCZONA NORD
MARÇ: 2 SETMANES: del 16 al 29 de Març - (per confirmar)
MARÇ: 2 SETMANES: del 30 de març al 12 d'abril - (per confirmar)
ABRIL: 1 SETMANA: del 14 al 18 d'Abril - EL CANAL
ABRIL: 2 SETMANES: del 20 d'Abril al 3 de Maig - CARDAN CULTURA (per confirmar)
MAIG: 1 SETMANES: del 4 al 10 de Maig - (per confirmar)
JUNY: 2 SETMANES: del 15 al 28 de Juny - CAN GASOL

ESTRENA: 2026

*Calendari de residències en construcció, per a més informació contactar amb la companyia.

CONTACTE

CORREU: info@albaramioguell@gmail.com

TELÈFON: +34 690314238

INSTAGRAM: <https://www.instagram.com/albaramioguell>

WEB: <https://www.albaramioguell.com>

